

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 10 lipca 2026 r.,
z urzędu inicjatywy w przedmiocie wyłączenia SSN Małgorzaty Bednarek
od udziału w sprawie o sygn. akt III KO 169/25,
na podstawie art. 42 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. *a contrario* oraz art. 40 §
1 pkt 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł :

**stwierdzić brak podstaw do wyłączenia z urzędu SSN
Małgorzaty Bednarek od udziału w sprawie o sygn. akt III KO
169/25.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego W. B. z dnia 20 października 2025 r. zawierający sygnalizację wznowienia z urzędu postępowania kasacyjnego o sygn. akt III KK 377/25, a to z powodu zaistnienia bezwzględnie przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z obsadą sądu kasacyjnego, w którego składzie udział brał SSN Adam Roch, co do którego w toku postępowania kasacyjnego złożono wniosek o wyłączenie od rozpoznania sprawy, „*z uwagi na wadliwe powołanie go do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Najwyższym*”.

Przedmiotowe pismo zostało zarejestrowane w Sądzie Najwyższym pod sygnaturą akt III KO 169/25. Sprawa ta została przydzielona do referatu SSN Andrzeja Stępki.

Zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2026 r. do rozpoznania sprawy o sygn. akt III KO 169/25, wyznaczeni zostali: SSN Dariusz Kala (przewodniczący), SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca) oraz SSN Małgorzata Bednarek.

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2026 r. SSN Andrzej Stępka, odwołując się do podstawy prawnej z art. 41 § 1 k.p.k. i art. 42 § 1 k.p.k., wniósł o wyłączenie SSN Małgorzaty Bednarek od rozpoznania wniosku (sygnalizacji) o wznowienie z urzędu postępowania kasacyjnego zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 2025 r. w sprawie o sygn. akt III KK 377/25. Autor pisma ocenił, że rozpoznanie przedmiotowej sprawy powinno nastąpić w składzie, w którym nie będzie uczestniczyć sędzia powołany do Sądu Najwyższego na podstawie wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w składzie i trybie przewidzianym ustawą nowelizacyjną z dnia 8 grudnia 2017 r., wskazując, że tę procedurę nominacyjną kwestionuje również obrońca w złożonym piśmie sygnalizacyjnym. Wnioskodawca podniósł, że *„każdy sędzia wylosowany do kolegiального składu winien zwrócić uwagę, czy tak ukształtowany sąd zapewnia stronom prawo do niezawisłego i niezależnego sądu”*. W tym kontekście odwołał się do uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA-I-4110-1/20) wskazując, że w uchwale tej przesądzono, że udział w składzie Sądu Najwyższego osoby powołanej na wniosek KRS ukształtowanej w wyniku ww. nowelizacji, prowadzi w każdym przypadku do nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Podkreślił, że uchwała ta z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej, co powoduje, że każdy skład orzekający jest nią związany. Nadto podał, że w orzecznictwie trybunałów międzynarodowych stwierdzono, że orzekanie przez osoby powołane do Sądu Najwyższego ww. trybie stanowi naruszenie prawa do sądu z art. 6 EKPCz, prawa do sądu gwarantowanego przez art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz art. 47 KPP. Wnioskodawca podniósł, że SSN Małgorzata Bednarek została *„powołana na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego przez n-KRS”*, a zaprezentowane wyżej argumenty odnoszą się

także do sędziów byłej Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, w której SSN Małgorzata Bednarek orzekała do momentu likwidacji tej Izby w lipcu 2022 r., akcentując, iż *„zależność od władzy politycznej tego organu budziła zastrzeżenia Trybunału, toteż uznał on, że Izba Dyscyplinarna nie jest sądem w rozumieniu prawa europejskiego (por. wyrok TSUE z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19, przeciwko Polsce)”*. Zdaniem wnioskodawcy, rozstrzygnięcie kwestii ewentualnego wznowienia z urzędu postępowania kasacyjnego przez sąd, w składzie którego zasiada sędzia Sądu Najwyższego powołany w wadliwym trybie, mogłoby wywołać u stron oraz opinii publicznej przekonanie o braku bezstronności sądu, a w konsekwencji prowadziłoby do naruszenia standardu z art. 6 ust. 1 EKPCz, zaś SSN Małgorzata Bednarek *„stałaby się sędzią niejako »we własnej sprawie«, skoro wniosek o wznowienie postępowania dotyczy wprost zarzutu niewłaściwej obsady sądu, które to argumenty w równym stopniu mogą odnosić się także do Pani sędzi SN Małgorzaty Bednarek”*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgłoszona inicjatywa w przedmiocie wyłączenia z urzędu SSN Małgorzaty Bednarek, bowiem tak należało potraktować pismo SSN Andrzeja Stępki z dnia 14 kwietnia 2026 r., nie mogła odnieść rezultatu oczekiwanego przez jej autora.

Na wstępie wypada wyjaśnić, że przepis art. 42 § 1 k.p.k., regulujący tryb wyłączenia sędziego, jasno stanowi, że *„wyłączenie następuje na żądanie sędziego, z urzędu albo na wniosek strony”*. Na gruncie tego przepisu w orzecnictwie i doktrynie wyrażono słuszny pogląd, iż w składach kolegialnych żądanie takiego wyłączenia nie może zostać złożone przez jednego członka składu w stosunku do innego. Z żądaniem w tym przedmiocie może wystąpić tylko sędzia, którego dotyczy okoliczność związana z wyłączeniem w realiach konkretnej sprawy, w przypadku zaistnienia okoliczności wskazujących na możliwość zmaterializowania się przesłanki, o której mowa w art. 41 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 30 listopada 2023 r., I Zo 81/22; postanowienie SN z dnia 15 grudnia 2023 r., I Zo 74/23; postanowienie SN z dnia 18 września 2024 r., II Zo 74/24; postanowienie SN z dnia 24 kwietnia 2026 r., V KO 187/25; postanowienie SN z dnia 24 kwietnia 2026 r., III KO 174/25; D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K.

Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, Gdańsk 2026, art. 42). Natomiast sam wniosek o wyłączenie sędziego może zostać złożony wyłącznie przez stronę postępowania. Jeżeli zaś sędzia uznaje, że zachodzi przyczyna wyłączająca go z mocy art. 40 k.p.k., to w myśl art. 42 § 2 k.p.k. wyłącza się składając oświadczenie na piśmie do akt, a na jego miejsce wstępuje inny sędzia. Wobec tego – w świetle podstaw wyłączenia określonych zarówno w art. 41 § 1 k.p.k., jak też 40 § 1 k.p.k. (tej ostatniej zaś dotyczy pismo SSN Marka Pietruszyńskiego) – sędzia wyznaczony do składu kolegiального nie ma legitymacji do wystąpienia z wnioskiem bądź żądaniem o wyłączenie innego sędziego wyznaczonego do orzekania w tej sprawie. Niemniej jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono zasługujący na aprobatę pogląd, że wyznaczony do składu sędzia może zasygnalizować potrzebę wyłączenia innego członka składu przez sąd z urzędu (zob. wyrok SN z dnia 4 czerwca 2013 r., II KK 7/13; uchwała SN [7] z dnia 6 kwietnia 1989 r., WZP 1/89, OSNKW 1989/3–4, poz. 24; postanowienie z dnia 10 marca 1979 r., II KZ 25/79, OSNKW 1979/6, poz. 73; wyrok z dnia 21 kwietnia 2011 r., V KK 386/10, OSNKW 2011/7, poz. 61; uchwała SN [7] z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22). Uznać przy tym trzeba, iż sama możliwość wyłączenia sędziego z urzędu odnosi się zarówno do instytucji *iudex inhabilis* (art. 40 k.p.k.), jak również *iudex suspectus* (art. 41 k.p.k.). Stąd też rzeczone pismo SSN Andrzeja Stęпки (członka składu orzekającego) należało potraktować jako sygnalizację wyłączenia z urzędu SSN Małgorzaty Bednarek od udziału w sprawie o sygn. akt III KO 169/25.

Przedstawione w omawianej inicjatywie okoliczności nie dają jednak podstaw do wyłączenia z urzędu SSN Małgorzaty Bednarek od udziału w wyżej wskazanej sprawie. Odnosząc się kolejno do podniesionych w tej sygnalizacji kwestii, należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 41 § 1 k.p.k., „[s]ędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie”. Tym samym bezspornym jest, że oceny zaistnienia przesłanek wskazanych w ww. przepisie należy dokonywać każdorazowo w kontekście uwarunkowań konkretnego przypadku. Pochylając się zatem w tym kontekście nad treścią pisma SSN Andrzeja Stęпки podkreślić należy, że wątpliwość co do bezstronności sędziego nie może być

wywodzona z samych kwestii ustrojowych związanych z jego powołaniem i to niezależnie od tego w jakim okresie i z jakimi ułomnościami w procedurze nominacyjnej doszło to tego powołania (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 31 października 2023 r., V KK 358/23). Podnoszone zarzuty nie mogą mieć bowiem charakteru abstrakcyjnego i odnosić się do całych grup powołanych sędziów (por. postanowienie SN z dnia 21 lutego 2025 r., IV KK 288/24). Powyższe stanowisko potwierdza wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt P 22/19, z którego wynika, że „[a]rt. 41 § 1 w związku z art. 42 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30), stosowany odpowiednio na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, 609, 730 i 914 oraz z 2020 r. poz. 190), jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Również z brzmienia art. 29 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 622; dalej: ustawa o SN) wynika, że „[o]koliczności towarzyszące powołaniu sędziego Sądu Najwyższego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności”. Stąd też wyłączenie sędziego w trybie art. 41 § 1 k.p.k. jedynie z powodu okoliczności towarzyszących powołaniu na stanowisko sędziego, jest niedopuszczalne z mocy ustawy. Tym bardziej, że badanie kwestii niezawisłości i bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących powołaniu sędziego oraz jego postępowania po powołaniu w sposób szczególny reguluje ustawa o SN (art. 29 § 5 tej ustawy), stanowiąc tym samym *lex specialis* w stosunku do art. 41 § 1 k.p.k. i wyłączając możliwość badania określonych w niej przesłanek w ogólnej procedurze (zob. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2023 r., V KK 485/21). Jedynie na marginesie wypada nadmienić, że z normy zawartej w art. 29 § 5 w zw. § 7 ustawy o SN (abstrahując już od kwestii dotyczącej kategorii spraw, w których ustawodawca przewidział

możliwość przeprowadzania wspomnianego testu niezawisłości i bezstronności – zob. art. 29 § 6 ustawy o SN) jednoznacznie wynika, że członek składu orzekającego nie posiada uprawnienia do uruchomienia tej szczególnej procedury testowej wobec innego sędziego, z którym uczestniczy w składzie wyznaczonym do rozpoznania konkretnej sprawy. Wykładnia wskazanych przepisów nie pozwala też przyjąć, aby ustawa przyznawała Sądowi Najwyższemu jakiekolwiek uprawnienie do podejmowania w tym zakresie działań z urzędu.

Odnosząc się natomiast do awizowanej w piśmie SSN Andrzeja Stępki bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu, która w ocenie autora sygnalizacji miałyby wystąpić w związku udziałem SSN Małgorzaty Bednarek w składzie rozpoznającym sprawę o sygn. akt III KO 169/25, należy wskazać, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego postrzeganie tej kwestii nie ma charakteru jednolitego i w tym zakresie ukształtowała się również odmienna linia orzecznicza (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2021 r., II KZ 46/21; postanowienie SN z dnia 12 lipca 2022 r., III KK 222/22; postanowienie SN z dnia 3 listopada 2022 r., V KK 660/21; postanowienie SN z dnia 30 listopada 2022 r., II KK 468/21; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2022 r., IV KK 477/22; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2022 r., III KS 73/22; zarządzenie SN z dnia 8 lutego 2023 r., II KO 119/22; zarządzenie SN z dnia 7 listopada 2023 r., II KO 65/23; postanowienie SN z dnia 7 lutego 2024 r., III KK 499/23; postanowienie SN z dnia 13 lutego 2024 r., IV KK 576/23; postanowienie SN z dnia 28 marca 2024 r., IV KO 104/23; postanowienie SN z dnia 20 sierpnia 2024 r., IV KK 317/24; wyrok SN z dnia 26 listopada 2024 r., V KK 242/24). Przywołana zaś przez autora sygnalizacji uchwała trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 (OSNKW 2020, nr 2, poz. 7) została uznana przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP; art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 EKPCz (zob. wyrok TK z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, OTK-A 2020, nr 61). W związku z powyższym, z dniem ogłoszenia rzeczonego wyroku Trybunału Konstytucyjnego, uchwała ta nie wywiera skutków prawnych polegających na związaniu jej treścią

składów orzekających Sądu Najwyższego. W myśl zaś art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, wyrok ten ma moc powszechnie obowiązującą i jest ostateczny. Żaden organ nie posiada uprawnień do weryfikacji oraz nierespektowania orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (zob. m.in. wyrok SN z dnia 22 sierpnia 2018 r., III PK 71/17; postanowienie SN z dnia 12 kwietnia 2021 r., I NZP 1/21; postanowienie SN z dnia 23 września 2021 r., IV KZ 37/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2021 r., IV KO 86/21; zdanie odrębne sędziego SN Dariusza Kali do uzasadnienia postanowienia SN z dnia 14 marca 2023 r., III KK 435/22; wyrok SN z dnia 19 maja 2023 r., I KA 4/23; postanowienie SN z dnia 28 listopada 2023 r., I KK 162/23; postanowienie SN z dnia 2 lutego 2024 r., III KK 439/23). Z tych też względów udział w składzie orzekającym osoby powołanej na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, nie musi automatycznie zostać potraktowany jako bezwzględna przyczyna odwoławcza, a w konsekwencji w każdym przypadku skutkować koniecznością wyłączenia od rozpoznania sprawy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 28 listopada 2023 r., I KK 162/23; postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2023 r., I KK 162/23).

Autor sygnalizacji, odwołując się także do uprzedniego orzekania przez SSN Małgorzatę Bednarek w zlikwidowanej Izbie Dyscyplinarnej SN, nie podał związanych z tym faktem skonkretyzowanych okoliczności, które w realiach sprawy skazanego W. B. mogłyby przekonywać o zaistnieniu podstawy określonej w art. 41 § 1 k.p.k. Na takie bynajmniej nie wskazują same ogólnikowe zastrzeżenia i supozycje dotyczące ówczesnej Izby Dyscyplinarnej i jej „*zależności od władzy politycznej*”, bez odniesienia tych okoliczności do osoby SSN Małgorzaty Bednarek. Wypada przy tym wskazać, że samą możliwość przeniesienia SSN Małgorzaty Bednarek z Izby Dyscyplinarnej do Izby Karnej Sądu Najwyższego, dopuszczał art. 10 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1259). Ustawa ta należy do obowiązującego porządku prawnego i brak jest podstaw do jej kwestionowania oraz podważania wynikających z niej kompetencji Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Należy podkreślić, że sędzia Małgorzata Bednarek została powołana

na urząd sędziego Sądu Najwyższego tak jak inni sędziowie tego Sądu, gdyż ani Konstytucja RP, ani ustawa o Sądzie Najwyższym nie przewiduje powołania do poszczególnych Izb Sądu Najwyższego. Przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego do innej Izby niż ta, w której pierwotnie orzekał, nie może zatem naruszać regulacji konstytucyjnych, albowiem nic ono nie zmieniło w zakresie faktu powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego, skoro powołanie to nastąpiło wcześniej (zob. postanowienie SN z dnia 6 czerwca 2025 r., V KK 265/24).

Nadto nie można też stwierdzić, aby okoliczności wskazane w analizowanym piśmie przemawiały za złamaniem zasady *nemo iudex in causa sua*, co również podnosi autor sygnalizacji, mimo że wprost nie odwołuje się do dyspozycji art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem sędzia ulega wyłączeniu z mocy prawa od udziału w sprawie, jeżeli „*sprawa dotyczy tego sędziego bezpośrednio*”. Oczywiście jest, że przesłanka ta odnosi się nie tylko do sytuacji, w której sędzia byłby stroną postępowania, ale obejmuje też przypadki, gdy rozstrzygnięcie w przedmiocie procesu karnego wywiera bezpośredni wpływ na jego inne (np. cywilne, spadkowe) uprawnienia i interesy. Trzeba jednak wyjaśnić, że wykładnia językowa określenia „*bezpośrednio*” wskazuje, że chodzi tu o sprawę, która wprost ma związek z osobą sędziego. Będzie więc to sprawa, rozstrzygnięciem której sędzia jest osobiście zainteresowany. Zwrot „*bezpośrednio*”, którym posługuje się ustawodawca w powołanym przepisie oznacza zatem, że pomiędzy sprawą określonego sędziego, a jego osobą, nie ma ogniw pośrednich (zob. postanowienie SN z dnia 30 listopada 2023 r., I Zo 75/23; postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2026 r., I KK 374/25; postanowienie SN z dnia 6 maja 2026 r., III KK 112/25; postanowienie SN z dnia 20 maja 2026 r., I Zo 70/25). Przenosząc te ogólne wskazania na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że rozstrzygnięcie sprawy o sygn. akt III KO 169/25, związane z rozpoznaniem kwestii wznowienia postępowania kasacyjnego z urzędu (z uwagi na okoliczności powołania sędziego zasiadającego w składzie Sądu Najwyższego), nie dotyczy bezpośrednio SSN Małgorzaty Bednarek, a do realizacji przesłanki wyłączenia sędziego, o której mowa w art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k., zaistnienie tego typu relacji – jak wyżej wskazano – jest wymagane. Wydane w przedmiotowej sprawie orzeczenie z udziałem SSN Małgorzaty Bednarek w żaden sposób nie będzie miało wpływu na sferę jej własnych uprawnień bądź obowiązków prawnych.

Przyjęcie innego rozumowania, tj. zaproponowanego przez autora sygnalizacji w przedmiocie wyłączenia sędziego, wpływałoby na skład sądu, albowiem dawałoby możliwość doprowadzania do odsunięcia od orzekania znacznej liczby, a w skrajnych przypadkach, nawet wszystkich sędziów. Sąd Najwyższy podziela przy tym wielokrotnie wskazywany w judykaturze pogląd, iż inicjatywy w przedmiocie wyłączenia sędziego, w których podnoszona jest jedynie okoliczność o charakterze ustrojowym, nie wolno uwzględniać automatycznie z tego tylko powodu, iż przedmiot sprawy znajduje zastosowanie także do osób ją rozstrzygających. Bez zindywidualizowania podnoszonych okoliczności w aspekcie konkretnych faktów poddających się ocenie sądu, pozostają one w warstwie wyłącznie teoretycznej, niepowiązanej odpowiednio ani z konkretną sprawą, w której przedstawiono inicjatywę wyłączenia, ani z określonym sędzią, którego ta inicjatywa dotyczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2023 r., IV KK 460/19; postanowienie SN z dnia 16 stycznia 2024 r., III KK 293/23; postanowienie SN z dnia 11 lipca 2024 r., IV KK 142/24; postanowienie SN z dnia 18 marca 2025 r., III KK 410/24). Nie ma tym samym żadnych podstaw do przyjęcia, że wskutek rozpoznania przedmiotowej sprawy z udziałem SSN Małgorzaty Bednarek, mogłaby zostać naruszona zasada *nemo iudex in causa sua*. Mieć też należy na względzie, iż w orzecznictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, że przepis art. 40 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Oznacza to, że zawiera on zamknięty katalog okoliczności stanowiących przyczynę wyłączenia sędziego z mocy prawa i nie można stosować jego rozszerzającej interpretacji bądź analogii. Skoro przepis ten ma charakter zamknięty, wyklucza to możliwość wyłączenia sędziego z mocy prawa z innych niż w tym przepisie wskazane, powodów. Przesłanki te nie mogą być uzupełniane w drodze zabiegów interpretacyjnych, zaś artykuł 40 k.p.k. podlega ścisłej wykładni (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 14 listopada 2017 r., V KK 216/17; uchwała SN z dnia 19 listopada 1982 r., VI KZP 24/82, OSNKW 1983, nr 3, poz. 16; D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, Gdańsk 2026, art. 40.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw do wyłączenia z urzędu SSN Małgorzaty Bednarek od udziału w sprawie o sygn. akt III KO 169/25.

[J.J.]

[a.l]